

лилъ той да се облѣче въ човѣшки дрѣхи и да отиде въ селото ужъ като пѣтникъ . . .

Речено свършено. Кой-зна откъдѣ той намѣрилъ дрѣхи, облѣкълъ се, вземалъ чадъръ и тръгналъ.

Нѣкъдѣ по пѣтя срѣщнала го лѣсицата.

— Добра срѣща кумъ Вълчо!

— Далъ Господъ добро кумичке лѣсичке.

— Къдѣ така си се наканилъ?

— Ще отидѣ, — казалъ той, — въ село на госте за Гѣоргѣевъ-денъ.

— Много добръ, много добръ, ще направишъ кумъ Вълчо! Ти ще пристигнешъ тамъ тъкмо, кога сѣ събрани всички хора прѣдъ черква съ цѣли испечени агнета. Всѣки ще те покани на своята трапеза и ти ще вземешъ отъ едно мѣсто кѣлка, отъ друго — плешка, отъ трето — главичка и пр. и пр. Азъ ти завиждамъ кумче, но